

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Nu har jeg tilfældigvis ikke noget imod ler, men jeg har den principielle holdning, at Folketinget ikke på nogen måde behøver at bruge så meget som et sekund på at forholde sig til, om man vælger ler, papmache, fimo, ruller sig på gulvet eller på andre måder udfolder sig kreativt og kropsligt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Næste ordfører i rækken er fru Line Barfod.

Line Barfod (EL):

Inden jeg kommer med mine bemærkninger til lovforslaget, vil jeg gerne, som jeg har gjort ved andre lejligheder, have lov til at undre mig over, hvorfor man sender store og væsentlige lovændringer ud med ultrakort høringsfrist. Det fremgår af en række af hørings svarene, at man mener, at man har haft alt for kort tid. Det er sendt ud den 31. oktober med en svarfrist til 10. november.

Vi taler om et fuldstændigt nybrud i dansk politik, hvor man vil ind fra Folketingets side og regulere, hvad børn skal lege med, og hvad de skal lave i børnehaverne. Så bør der altså være en ordentlig lang høringsfrist til, at organisationerne kan nå at forholde sig til det.

Jeg er imponeret af de hørings svar, der er kommet alligevel, og de er væsentlige i forhold til vores debat, men jeg synes, det er urimeligt med den korte høringsfrist.

Jeg tror, at noget af det, der er på spil i de her år, er, om vi overhovedet vil give børn frihed til at være børn, om vi vil give børnene lov til bare at lege og have frihed til at lege, som de har lyst til, og nogle gange også have frihed til at kede sig, til bare at sidde og lave ingenting. Eller mener vi, at der hele tiden skal foregå noget, at vi hele tiden skal bestemme og hele tiden skal kunne se, om det, børnene laver, har et formål, som vi synes er godt?

Nogle forskere er begyndt at tale om, at vi koloniserer barndommen, og det tror jeg altså vi skal passe meget på med at gøre. Fru Pia Kristensen fra Dansk Folkeparti var så bekymret for bimmerbørn og zapperbørn. Noget af det, der kan være årsagen til, at børn bliver meget urolige, er, hvis de hele tiden skal forholde sig til noget nyt, at de hele tiden skal presses på nogle områder i stedet for at få noget ro til bare at være børn. Jeg tror altså, at vi står os bedst ved

at give børn lov til i stor udstrækning at være børn og til at lege.

Det er utrolig vigtigt, når vi ser på de mange forskellige tilbud, som vi har til vores børn, om, hvad de kan lave om dagen, at vi har et uddannet og kompetent personale. Det betyder også, at det er væsentligt, at vi løbende efteruddanner alle de mange pædagoger, der er rundtom.

Det er vigtigt, at pædagoger og forældre sammen i vuggestuer, børnehaver, dagpleje osv. diskuterer, hvad de synes er væsentligt at arbejde med for lige denne her gruppe børn. Hvad er det for nogle udviklingsplaner, de mener er væsentlige? Hvad er det, de synes kunne være sjovt? Hvad er der af muligheder?

Der er jo utrolig stor forskel på den enkelte gruppe børn og forskel på, hvad der er væsentligt. Der er stor forskel på, hvor institutionen ligger henne, om det er en gårdbørnehave, en skovbørnehave, en bybørnehave, eller hvad det er. Det må man da forholde sig til, når man sidder med det. Man må også forholde sig til, hvad der er væsentligt lige i år, og det kan godt skifte meget fra år til år.

Derfor er det, vi skal gøre, at give de bedst mulige rammer for, at veluddannede pædagoger og forældre sammen kan diskutere det. Men at vi fra Folketinget skal sætte os ned og diskutere, om børn skal lege med ler eller med sand, om de skal ud og kigge på blade eller på fisk, er altså en statsstyring og en indblanding, som er helt ude af proportioner og hører helt andre systemer til end det, vi ønsker at have i Danmark.

Man bliver især nervøs, hvilket vi også har været lidt inde på under debatten, når der begynder at blive talt om, hvad det så er for nogle kompetencer, børn skal have, når de er henholdsvis 3 år og 6 år, og når der står, at et af formålene med de her læreplaner er en mere harmonisk overgang mellem børnehaven og skole.

Der er selvfølgelig ingen, der ønsker, at der skal være en uharmonisk overgang, men jeg har altså ikke lyst til, at børnehaven skal være sådan en forberedelse til skolen, og at det skal være de krav, som skolen stiller, der er afgørende for, hvordan børnene har det i børnehaven. Nej, børnehaven skal være et sted, hvor man ser på, hvad der er godt for børnene, og ikke på, hvad der er godt for skolen.

Jeg bliver jo bekræftet i, at der kan være problemer, når fru Pia Kristensen begynder at tale om, at det, der er vigtigt, er at opstille mål for, at børnene skal kunne sidde stille, at de skal kunne snøre deres snørebånd osv. Så jeg håber, at mini-